Б'є джерело з обривчастої скелі,
Над ним коріння букове звиса.
Прийшло дівча, неначе з акварелі
Художника. Явилася яса!

Хода така, що заздрили б газелі,
В очах — бездонні сині небеса,
А порух рук — і рвучкий, і веселий,
Немовби вітер в білих парусах.

Стояв юнак у заростях калини
І зором пив її красу предивну,
Як п'є зацвілий сад дощі весни.

О дивний плід спокусливиці Єви,
Це треба мати серце надсталеве,
Щоб ти юначі не украла сни!